

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a opta)

30 iunie 2016*

„Trimitere preliminară — Articolul 99 din Regulamentul de procedură al Curții — Libertatea de stabilire — Sănătate publică — Articolul 49 TFUE — Farmacii — Aprovizionare adecvată a populației cu medicamente — Autorizație de înființare — Repartizarea teritorială a farmaciilor — Instituirea unor limite întemeiate în principal pe un criteriu demografic”

În cauza C-634/15,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria), prin decizia din 24 noiembrie 2015, primită de Curte la 30 noiembrie 2015, în procedura

Susanne Sokoll-Seebacher,

Manfred Naderhirn,

cu participarea:

Agnes Hemetsberger,

Mag. Jungwirth und Mag. Fabian OHG și alții,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul D. Šváby, președinte de cameră, domnii J. Malenovský (raportor) și M. Safjan, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, conform articolului 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 49 TFUE.

* Limba de procedură: germana.

- 2 Această cerere a fost prezentată în cadrul procedurilor inițiate de doamna Susanne Sokoll-Seebacher și de domnul Manfred Naderhirn cu privire la deschiderea unei noi farmacii și, respectiv, la extinderea zonei de exploatare a unei farmacii existente.

Cadrul juridic

- 3 Articolul 10 din Apothekengesetz (Legea privind farmaciile), în versiunea aplicabilă situației de fapt din litigiul principal (denumită în continuare „ApG”), prevede:

„(1) Autorizația de înființare a unei farmacii se acordă atunci când:

1. un medic este deja stabilit în mod permanent în comuna în care are sediul farmacia și
2. există necesitatea creării unei noi farmacii.

(2) Nu există această necesitate atunci când:

1. la data introducerii cererii există deja pe teritoriul comunei de la locul preconizat al exploatării o farmacie de cabinet, iar mai puțin de două posturi de medici care au încheiat un contract cu casa de asigurări de sănătate [...] (norme întregi) sunt ocupate de medici generaliști sau
2. distanța dintre locul preconizat al exploatării noii farmacii care urmează să fie înființată și locul exploatării celei mai apropiate farmacii existente este sub 500 de metri sau
3. ca urmare a acestei înființări, numărul persoanelor care vor trebui aprovizionate întotdeauna din locul de exploatare al uneia dintre farmaciile existente în împrejurimi se reduce la sub 5 500.

(3) Necesitatea în sensul alineatului 2 punctul 1 de mai sus nu există nici când, la data introducerii cererii, există pe teritoriul comunei de la locul preconizat al exploatării farmaciei

1. o farmacie de cabinet și
2. un cabinet de grup care a încheiat un contract cu casa de asigurări de sănătate [...]

[...]

(4) Persoanele care urmează să fie aprovizionate, în sensul alineatului 2 punctul 3 de mai sus, sunt locuitorii permanenți dintr-un perimetru de maximum 4 kilometri, pe drum, de la locul exploatării farmaciei existente și care, ca urmare a condițiilor locale, vor trebui întotdeauna să se aprovizioneze de la aceasta din urmă.

(5) Atunci când numărul locuitorilor permanenți astfel cum sunt definiți la alineatul 4 de mai sus este de maximum 5 500, trebuie să se țină seama, cu ocazia verificării existenței unei necesități, de persoanele care trebuie aprovizionate ca urmare a faptului că își desfășoară activitatea, utilizează servicii sau mijloace de transport în această zonă.

(6) Distanța vizată la alineatul 2 punctul 2 de mai sus poate în mod excepțional să nu fie respectată atunci când particularități locale impun aceasta în mod presant în interesul unei bune aprovizionări a populației cu medicamente.

(7) În vederea înființării unei noi farmacii este necesară o expertiză efectuată de ordinul austriac al farmaciștilor cu privire la aspectul necesității. [...]

[...]”

4 Articolul 46 alineatul 5 din ApG prevede:

„În cazul unei cereri de extindere a zonei stabilite cu ocazia acordării autorizației de exploatare a unei farmacii conform articolului 9 alineatul 2 sau unei cereri de stabilire a zonei *a posteriori*, atunci când aceasta nu a fost stabilită cu ocazia acordării autorizației, conform articolului 9 alineatul 2, se aplică procedura prevăzută pentru acordarea autorizațiilor.”

Litigiile principale și întrebarea preliminară

- 5 Litigiile principale pe care Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria) trebuie să le soluționeze au condus deja la decizii preliminare, și anume Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), și Ordonanța din 15 octombrie 2015, Naderhirn (C-581/14, nepublicată, EU:C:2015:707).
- 6 Doamna Sokoll-Seebacher a contestat la Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Independent al Landului Austria Superioară, Austria) decizia din 29 decembrie 2011 prin care autoritatea administrativă competentă i-a respins cererea de autorizare a înființării unei farmacii pe teritoriul comunei Pinsdorf (Austria).
- 7 De asemenea, domnul Naderhirn a solicitat în zadar autorității administrative competente să extindă zona de exploatare a farmaciei sale situate pe teritoriul comunei Leonding (Austria), obiectiv pe care îl urmărește în prezent în fața instanței de trimitere.
- 8 Aceste autorități administrative s-au întemeiat, pentru adoptarea deciziilor respective, pe articolul 10 alineatul 2 punctul 3 din ApG.
- 9 În cauza referitoare la doamna Sokoll-Seebacher, Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Independent al Landului Austria Superioară) a suspendat judecarea cauzei și a solicitat Curții să se pronunțe cu privire la compatibilitatea unei reglementări naționale precum articolul 10 alineatul 2 punctul 3 din ApG cu articolul 49 TFUE.
- 10 În urma pronunțării Hotărârii din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria), care are competența în prezent să continue procedura de autorizare în temeiul reformei instanțelor administrative austriece, a acordat doamnei Sokoll-Seebacher autorizația de înființare a unei farmacii în comuna Pinsdorf prin hotărârea din 21 februarie 2014. De asemenea, prin hotărârea din 28 mai 2014, această instanță a admis cererea de extindere a zonei de exploatare a farmaciei domnului Naderhirn.
- 11 Cu toate acestea, doamna Agnes Hemetsberger, în calitate de proprietar al unei farmacii apropiate de cea pentru care doamna Sokoll-Seebacher a solicitat autorizația de înființare în discuție în litigiul principal, precum și farmaciștii care își desfășoară activitatea în proximitatea farmaciei domnului Naderhirn au introdus recurs la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria) împotriva hotărârilor pronunțate de Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria) menționate la punctul anterior.
- 12 Prin hotărârile din 8 octombrie 2014 și din 30 septembrie 2015, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) a admis recursurile îndreptate împotriva respectivelor hotărâri ale Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria), invocând nelegalitatea conținutului acestora.

- 13 În special în hotărârea din 30 septembrie 2015, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) a considerat că Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), trebuie interpretată în sensul că nu trebuie să se înlăture aplicarea articolului 10 alineatul 2 punctul 3 din ApG și să se acorde autorizația de înființare a unei noi farmacii, fără a se ține seama de o eventuală reducere a clientelei potențiale a farmaciilor învecinate sub pragul de 5 500 de persoane care trebuie aprovizionate, decât dacă noua farmacie care urmează să fie înființată este necesară pentru a asigura populației care locuiește în anumite zone rurale și izolate o accesibilitate rezonabilă la un punct de vânzare a medicamentelor. Cu toate acestea, în cazul în care acordarea autorizației solicitate nu s-ar impune doar pentru aceste motive din perspectiva dreptului Uniunii, articolul 10 alineatul 2 punctul 3 din ApG ar rămâne aplicabil.
- 14 Întrucât cauzele principale au fost trimise la Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria), această instanță, reticentă în a se ralia interpretării date de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) cu privire la Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), a sesizat Curtea, în cauza cu privire la domnul Naderhirn, cu o cerere de decizie preliminară pentru a stabili printre altele dacă existența unor norme de drept intern care prevăd că o instanță națională este legată în mod necondiționat de interpretarea dreptului Uniunii efectuată de o altă instanță națională este compatibilă cu articolul 267 TFUE și cu principiul supremației dreptului Uniunii.
- 15 Prin Ordonanța din 15 octombrie 2015, Naderhirn (C-581/14, nepublicată, EU:C:2015:707), Curtea a răspuns negativ la această întrebare.
- 16 Considerând că Curtea nu a furnizat toate elementele de fond necesare pentru soluționarea litigiilor principale, Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară) a introdus prezenta cerere de decizie preliminară și a solicitat Curții să își precizeze propria jurisprudență referitoare la articolul 49 TFUE.
- 17 În acest context, Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Având în vedere concluzia formulată de Curte în dispozitivul (și la punctul 51) din Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), potrivit căreia articolul 49 TFUE se opune unei legislații a unui stat membru, precum articolul 10 alineatul 2 punctul 3 din ApG, care stabilește drept criteriu esențial pentru verificarea existenței unei necesități de înființare a unei noi farmacii o limită fixă (în mod concret: 5 500) a numărului persoanelor care vor trebui aprovizionate întotdeauna, articolul 49 TFUE, în special cerința coerenței în urmărirea obiectivului vizat,

- a) trebuie interpretat în sensul că stabilirea unei limite, care nu are doar o valoare indicativă, dar care este de asemenea precisă (cu alte cuvinte evaluată în cifre și care, prin urmare, nu poate fi atenuată prin interpretare), face ca această legislație să fie incoerentă în mod global și, așadar, contrară dreptului Uniunii, în măsura în care autoritățile naționale competente nu au, prin urmare, în principiu, posibilitatea de a deroga de la această limită pentru a ține seama de particularitățile locale [în măsura în care criteriile enunțate la punctul 24 din Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), în vederea realizării coerente și sistematice a obiectivului urmărit trebuie îndeplinite în fiecare caz în mod cumulativ], astfel încât nu este necesar să se aplice, la nivel național, acest criteriu întemeiat pe verificarea existenței unei necesități până ce legiuitorul național îl înlocuiește cu o reglementare mai flexibilă, conformă cu dreptul Uniunii (similar, de exemplu, cu articolul 10 alineatul 6 din ApG, referitor la limita de 500 de metri stabilită de articolul 10 alineatul 2 punctul 2 din ApG)?

sau

b) trebuie interpretat în sensul că stabilirea prin articolul 10 alineatul 2 punctul 3 din ApG a unei limite, care nu are doar o valoare indicativă, ci este de asemenea precisă (cu alte cuvinte evaluată în cifre și care, prin urmare, nu poate fi atenuată prin interpretare), este contrară dreptului Uniunii numai în măsura în care este aplicabilă într-un caz concret unei situații în care există în mod efectiv o necesitate de a înființa o farmacie ca urmare a particularităților locale sau a altor date factuale, sub sancțiunea de a nu se asigura un acces adecvat la medicamente [a se vedea punctul 45 coroborat cu punctul 50 din Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68)] pentru anumite persoane (în special «clienți în tranzit», persoane abia sosite etc.), chiar dacă aceasta ar trebui să reducă efectiv, în viitor, potențialul de aprovizionare a uneia sau mai multor farmacii existente sub pragul de 5 500 de persoane, astfel încât nu este necesar să se aplice acest criteriu întemeiat pe verificarea existenței unei necesități doar în aceste situații, fie în zonă rurală, în zonă urbană sau în altă zonă, până ce legiuitorul național adoptă o nouă reglementare de clarificare?

sau

c) trebuie interpretat în sensul că stabilirea prin articolul 10 alineatul 2 punctul 3 din ApG a unei limite, care nu are doar o valoare indicativă, ci este de asemenea precisă (cu alte cuvinte evaluată în cifre și care, prin urmare, nu poate fi atenuată prin interpretare), este contrară dreptului Uniunii numai în măsura în care este aplicabilă într-un caz concret unei situații cu privire la o regiune rurală și izolată, chiar dacă aceasta ar trebui să reducă în mod efectiv, pe viitor, potențialul de aprovizionare a uneia sau mai multor farmacii existente sub pragul de 5 500 de persoane, astfel încât este necesar să se aplice acest criteriu întemeiat pe verificarea existenței unei necesități numai în cazul în care acesta are repercusiuni asupra populației care locuiește într-o regiune rurală și/sau izolată, până ce legiuitorul național adoptă o nouă reglementare de clarificare?”

Cu privire la întrebarea preliminară

- 18 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), trebuie interpretată în sensul că criteriul privind o limită fixă a numărului de „persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna”, stabilit de legislația națională în cauză, nu trebuie să se aplice, în scopul verificării existenței unei necesități pentru crearea unei noi farmacii, doar într-o situație concretă cu privire la o zonă rurală și/sau izolată sau într-o situație concretă în care, având în vedere particularitățile locale, există o necesitate de a înființa o farmacie, independent de caracterul rural sau urban al zonei în cauză, ori, în general, în fiecare situație concretă care va face obiectul unei verificări.
- 19 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că autoritatea cu care este investită o hotărâre pronunțată în materie preliminară nu se opune ca instanța națională destinatară a acestei hotărâri să poată aprecia că este necesar să sesizeze din nou Curtea înaintea de soluționarea litigiului principal. O asemenea acțiune se poate justifica atunci când instanța națională întâmpină dificultăți de înțelegere sau de aplicare a hotărârii, atunci când adresează Curții o nouă întrebare privind o problemă de drept ori când îi prezintă noi elemente de apreciere de natură să determine Curtea să răspundă în mod diferit la o întrebare adresată deja (Ordonanța din 5 martie 1986, Wünsche, 69/85, EU:C:1986:104, punctul 15, Hotărârea din 11 iunie 1987, X, 14/86, EU:C:1987:275, punctul 12, și Hotărârea din 6 martie 2003, Kaba, C-466/00, EU:C:2003:127, punctul 39).
- 20 Aceasta este situația în speță, în măsura în care instanța de trimitere urmărește să afle dacă din Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), rezultă că aplicarea criteriului privind o limită fixă a numărului de „persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna” trebuie înlăturată în orice situație sau numai în cauzele referitoare la anumite zone sau situații specifice.

- 21 În temeiul articolului 99 din Regulamentul de procedură, atunci când răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile sau poate fi în mod clar dedus din jurisprudență, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată.
- 22 Or, tocmai aceasta este situația în speță, dat fiind că răspunsul la întrebarea adresată se poate deduce în mod clar din Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68).
- 23 În această privință, trebuie amintit că legislația națională în discuție în litigiul principal condiționează emiterea unei autorizații de înființare a unei noi farmacii de existența unei „necesități” a cărei existență se prezumă, cu excepția cazurilor când cel puțin una dintre diferitele împrejurări concrete precizate de această legislație se opune (Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctul 28).
- 24 Printre aceste circumstanțe figurează numărul de „persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna” din locul exploatării uneia dintre farmaciile existente în împrejurimi, respectiv numărul locuitorilor permanenți dintr-un perimetru de maximum 4 kilometri, pe drum, de la locul de exploatare (Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctul 43).
- 25 Așadar, potrivit acestei legislații, existența unei necesități care să justifice înființarea unei noi farmacii este exclusă atunci când, ca urmare a înființării acestei noi farmacii, numărul de „persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna” scade sub 5 500 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctele 29 și 43).
- 26 În aceste condiții, legislația menționată prevede o măsură de ajustare potrivit căreia, atunci când numărul locuitorilor permanenți este sub 5 500, trebuie să se țină seama, cu ocazia verificării existenței unei necesități, de persoanele care trebuie aprovizionate ca urmare a faptului că își desfășoară activitatea sau utilizează servicii sau mijloace de transport în zona de aprovizionare a respectivei farmacii (Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctul 43).
- 27 Pentru a oferi instanței de trimitere indicații utile, este necesar să se arate că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, o legislație națională nu este de natură să garanteze realizarea obiectivului urmărit decât în cazul în care răspunde cu adevărat preocupării de a atinge obiectivul respectiv într-un mod coerent și sistematic (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 martie 2009, Hartlauer, C-169/07, EU:C:2009:141, punctul 55, Hotărârea din 19 mai 2009, Apothekerkammer des Saarlandes și alții, C-171/07 și C-172/07, EU:C:2009:316, punctul 42, precum și Hotărârea din 1 iunie 2010, Blanco Pérez și Chao Gómez, C-570/07 și C-571/07, EU:C:2010:300, punctul 94).
- 28 Or, în această privință, în Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68, punctele 45 și 46), Curtea a considerat, pe de o parte, că, în temeiul legislației în discuție în litigiul principal, în ceea ce privește anumite persoane, în special cele care locuiesc în regiunile rurale, cu atât mai mult atunci când, în mod temporar sau prelungit, acestea au mobilitate redusă, cum este cazul persoanelor în vârstă, al celor cu handicap sau bolnave, accesul la medicamente se poate dovedi puțin adecvat.
- 29 Astfel, există persoane care locuiesc în afara perimetrului de maximum 4 kilometri, pe drum, de la locul exploatării farmaciei celei mai apropiate și care nu sunt deci luate în considerare drept locuitori permanenți nici în zona sa de aprovizionare, nici în vreo altă zonă existentă. Aceste persoane pot, desigur, să fie luate în considerare drept cel mult „clienți în tranzit”. Totuși accesul lor la serviciile farmaceutice depinde în orice caz de împrejurări care nu le asigură în principiu un acces permanent și continuu la astfel de servicii, întrucât acest acces este legat de activitatea desfășurată sau de utilizarea mijloacelor de transport dintr-o anumită zonă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctul 45).

- 30 Pe de altă parte, Curtea a arătat că, în zonele rurale, izolate și cu tranzit redus, numărul de persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna poate coborî ușor, ca urmare a densității demografice reduse, sub 5 500, astfel încât necesitatea care să justifice înființarea unei noi farmacii nu ar putea fi considerată niciodată suficientă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctele 47-49).
- 31 În consecință, în pofida măsurii de ajustare prevăzute de legislația națională, în aplicarea criteriului privind numărul „persoanelor care vor trebui aprovizionate întotdeauna”, există riscul de a nu se asigura un acces egal și adecvat la serviciile farmaceutice anumitor persoane care locuiesc în zone care prezintă anumite particularități locale, precum regiunile rurale și izolate, situate în afara zonelor de aprovizionare ale farmaciilor existente, în special în ceea ce privește persoanele cu mobilitate redusă (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctul 50).
- 32 În aceste condiții, referindu-se la regiunile rurale sau izolate, precum și la persoanele cu mobilitate redusă, Curtea nu a urmărit să limiteze totuși întinderea aprecierii sale cu privire la coerența legislației naționale în discuție în litigiul principal la acest tip de regiuni, precum și la această categorie de persoane.
- 33 Astfel, dată fiind limita fixă a numărului „persoanelor care vor trebui aprovizionate întotdeauna” pe care îl stabilește, legislația națională în discuție în litigiul principal nu permite autorității competente să țină seama în mod corespunzător de particularitățile fiecărei situații examinate și să garanteze astfel realizarea coerentă și sistematică a obiectivului principal urmărit de această legislație, care este, astfel cum a amintit Curtea la punctul 25 din Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), asigurarea unei aprovizionări sigure și de calitate a populației cu medicamente.
- 34 Din această perspectivă, Curtea a concluzionat că o legislație a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care stabilește drept criteriu esențial de verificare a existenței necesității de înființare a unei noi farmacii o limită fixă a numărului „persoanelor care vor trebui aprovizionate întotdeauna”, este contrară articolului 49 TFUE, în special cerinței de coerență în urmărirea obiectivului vizat, în măsura în care autoritățile naționale competente nu au posibilitatea de a deroga de la această limită pentru a ține seama de unele particularități locale, cu alte cuvinte, în definitiv, particularități proprii diferitor situații concrete, dat fiind că fiecare dintre acestea trebuie să facă obiectul unei verificări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher, C-367/12, EU:C:2014:68, punctul 51).
- 35 Rezultă că incoerența legată de aplicarea criteriului privind o limită fixă a numărului de „persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna” are un caracter sistematic. În consecință, riscurile pe care le generează o asemenea aplicare pot să afecteze aprecierea oricărei situații specifice.
- 36 În lumina tuturor considerațiilor de mai sus, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), trebuie interpretată în sensul că criteriul privind o limită fixă a numărului de „persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna”, stabilit de legislația națională în discuție în litigiul principal, nu trebuie să se aplice, în vederea verificării existenței unei necesități pentru înființarea unei noi farmacii, la modul general, în fiecare situație concretă care va face obiectul unei verificări.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 37 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Hotărârea din 13 februarie 2014, Sokoll-Seebacher (C-367/12, EU:C:2014:68), trebuie interpretată în sensul că criteriul privind o limită fixă a numărului de „persoane care vor trebui aprovizionate întotdeauna”, stabilit de legislația națională în discuție în litigiul principal, nu trebuie să se aplice, în vederea verificării existenței unei necesități pentru înființarea unei noi farmacii, la modul general, în fiecare situație concretă care va face obiectul verificării.

Semnături